

Et og Tyvende Møde.

Løverbagen den 8de December Kl. 1/2.

Forhandlingsprotocollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Jeg skal gjøre opmærksom paa, at der iforgaars Aftes paa de Herrer's Pladser er omdeelt den i Formiddagsmødet anmeldte Forespørgsel fra Folkethingsmændene for Odense Amts 1ste Valgkreds (Ernst); Randers Amts 2den Valgkreds (Kee); Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Schønheyber) og Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Tuxen) til Indenrigsministeren.

Derhos skal jeg meddele, at jeg fra Boghandler Hagerup har modtaget Exemplarer af et Skrift, betitlet: „Marmorkirken og Marmorpladsen“, hvilke Forfatteren har ønsket omdeelte til de Herrer Medlemmer. Dette vil blive efterkommet.

Efter Dagsordenen gik man derpaa over til: Spørgsmaal om Fremme af den af Folkethingsmændene for Odense Amts 1ste Valgkreds, Randers Amts 2den Valgkreds, Kjøbenhavns 8de Valgkreds og Kjøbenhavns 9de Valgkreds anmeldte Forespørgsel til Indenrigsministeren.

Uden Afstemning gav Thinget sit Samtykke til, at denne Forespørgsel maatte stilles.

Den næste Sag paa Dagsordenen var: Anden Behandling af „Udkast til Lov om Armeens Forsyning med Haandskydevaaben og dertil hørende Ammunition“. (1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 385 ff.; den af Udvalget afgivne Betænkning i Tillæg B. Sp. 29 ff.)

Foruden de af Udvalget stillede Endringsforslag var intet saadant fremkommet.

Formanden: Det vil sees, at der er stillet to Endringsforslag, et af et Fleertal og et af et Mindretal i Udvalget, og at det førstes Vedtagelse udelukker Afstemning over det sidste. Jeg sætter begge Lovudkastets Paragrapher med de stillede Endringsforslag, Lovudkastets Titel og Spørgsmaalet om dets Overgang til 3die Behandling under Forhandling under Et. Forhandlingen er aabnet. Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Tuxen): Det har med Hensyn til denne Sag været klart for Udvalget, at det efter den overordentlige Forandring, som Haandskydevaabnene deels allerede ere undergaaede og deels snart ville undergaae i de forssjellige Armeer, vil være fornødent, at den danske Armee, dersom Soldaten skal have den Tillid til sit eget Vaaben, som er nødvendig, for at han med Fortroening kan gaae i Krig, i den Henseende følger med. Efter den sidste Krig, hvori Preussen dog sthylder endeel af den Overlegenhed, det har viist, til det nye Haandskydevaaben, er det blevet indlysende for alle Stater, at Krigene herefter ville antage en anden Form, og at den Armee, som staaer tilbage i den nævnte Henseende, vil komme til at ligge under. Herhjemme have vi allerede kjendt dette siden Krigen 1864, men det er dog ikke traadt saa klart frem for Bevidstheden som senere. Jeg troer ogsaa, at der hos det ærede Thing har været en almindelig Følelse af, at man maatte stride til at forsyne Infanteriet med nye Haandskydevaaben, idet der er en saa overordentlig stor Forskjel mellem det Skydevaaben, vor Armee nu bruger, nemlig Tapriflen og Bagladevaabnet; jeg troer, man har seet, at man maatte gaae over til dette, saa snart Omstændighederne tillode det, og saasnart det kunde siges, at Regjeringen var kommen paa et saadant Standpunkt, at den kunde bestemme, hvilket Slags Vaaben den vilde indføre for Armeen. Paa den anden Side maatte man ogsaa, naar man var kommen til dette Standpunkt, bestrebe sig for, at det nye Skyde-